

Казки для хлопчиків

Дерев'яний кінь

Дерев'яний кінь Два хлопці ходили разом до школи. Один був з багачького роду, а другий — з бідного. Бідний добре вчився, а багатий сяк-так. Але батько багатого добре підплатив учителів, і вийшло, що багач — перший учень.

Забирають обох до армії. Служать рядовими. Але приїжджає батько багатого, підплатив старшин, і його син вже єфрейтор. Став він дуже знущатися зі свого товариша.

Цей каже:

— Друже, таж ми вчилися разом і я тобі не раз допомагав.

— Нічого не знаю.

Вже всі сплять, а бідний думає вголос:

— От яка на світі правда! За гроші можна купити тата й маму.

Рано повставали, а старшина викликає його до себе і питає, що йому снилось і чому він говорив?

— Нічого. Викликають його вище:

— Що ти вночі говорив? — Нічого.

Викликають ще вищі командири, але він не признається. Так дійшло до царя.

— Що ти говорив? — питає цар.

Розповідає він цареві все про товариша і признається:

— Сказав, що нема правди на світі, бо за гроші можна купити тата й маму. Цар подумав і каже:

— Якщо так, то даю тобі купу грошей. Можеш гуляти цілий рік. Але за цей час маєш переночувати з моєю дочкою. Коли не купиш собі ніч, тоді я накажу розстріляти тебе.

Солдат згодився. Цілий рік п'є-гуляє, але з кожним днем стає все сумнішим і сумнішим. Пора би хоч побачити цареву доньку, а її замкнули на ключ в окремій кімнаті й нікого туди не пускають.

Він бачить, що справу не виграє, і, не рахуючи грошей, платить за все кельнерові. Цей дивується і одного разу питає:

— Ви такі багаті, але чого сумні?

— Ей, не питайте. Справа така: якщо я не переночую з царською донькою, то мене розстріляють.

— Якщо лише це, то ми щось придумаємо. Ви вмієте на чомусь грати?

— Не вмію.

Цей приводить цигана і заставляє вчитися грати на скрипці. Хто потопає, той і за ніж хапається.

Солдат дуже скоро навчився грати. Тим часом кельнер зробив такого дерев'яного коня на коліщатах, що всередині він порожній. Заставляє солдата лізти всередину і грати тоді на скрипці, коли кінь буде їхати або як за хвіст потягнуть.

Кельнер з циганом везуть коня продавати, а той усередині грає.

А на ярмарку був царський міністр. Як побачив коня і вчув музику, то побіг до царя.

— Царю, на ярмарку продають прекрасного коня, що грає.

Цар зібрався подивитися на чудо. Дійсно, грає кінь. Думає собі цар, що доньці буде веселіше з конем, і питав про ціну.

— Тридцять тисяч,— каже кельнер.

— А коли він попусується?

— Половину грошей повернемо. Поторгувалися. Царські міністри взяли коня і занесли туди, де живе царівна. Цар говорить:

— Тепер тобі, дочко, буде весело. Тягай коня за хвіст, і він буде тобі грати.

Тягала вона коня за хвіст, той грав, а ввечері знову сумно, бо не знає, чого замкнена сидить. Сіла та й говорить:

— Що з того, що їсти-пити маю, коли я сама? Чому я сама?

А кінь чоловічим голосом питає:

— Не бійся, дівчино. Я зроблю так, що буде з тобою вродливий хлопець. Хочеш?

Вона злякалася, але подумала і згодилася.

Тут відчиняються замасковані дверці, й зсередини виходить вродливий хлопець. Цілу ніч вони бавилися, а вранці просить вона аж два сніданки.

Приходить цар з царицею:

— Жінко, дивися, як цей музичний кінь допоміг доньці. У неї прекрасний апетит.

Так півтора місяця вони обоє були собі. Вже рік закінчується, і донька каже:

— Тату, щось мій кінь попсувався — не хоче грати. Віддайте, то ще половину грошей повернуть нам.

Прийшов кельнер, забрав з палацу коня і випустив солдата. Рівно в рік приходить він до царя. Цар питає:

— Ну як справи?

— Усе гаразд.

— Як гаразд?

— Та так. Я ночував у вашої доньки. Ви самі мене внесли і винесли.

Цар нічого не зрозумів і наказав зібрати все військо. Цей солдат став у четверту шеренгу. Тут цар викликає доньку і питає:

— Чи знайдеш ти тут чоловіка, з котрим хочеш жити?

— Знайду.

Обійшла вона першу шеренгу, другу, третю, а в четвертій обняла солдата і сказала:

— З ним, тату, я півтора місяця жила. Цар зробив весілля. І я там був, але лише з боку дивився на те все.